

FRANJO ČIČEK:

Mihec Pihec

MIHEC PIHEC IN ŠOLSKI ZVONEC

NA JESEN JE PRIČEL MIHEC HODITI V SOLO. MAJHEN JE SE BIL, VENDAR KORENJAK OD NOG DO GLAVE. PLATNA NI VEČ PRODAJAL, TRGOVINA JE ŠLA V KONKURZ, KO MU JE NAPRAVIL KROJAČ PRAVE HLAČE. PRVO, KAR MU JE V ŠOLI PADLO V OČI, JE BILA ŽIVORDEČA PENTLJA, KI JO JE IMELA GOSPODIČNA UČITELJICA POD VRATOM.

»TAKŠNO BI IMEL TUDI JAZ!« SI JE DEJAL NA TIHEM MIHEC IN JE DOMA PREBRSKAL VSO ROBO V MATERINI SKRINJI. IZVLEKEL JE NA BELI DAN RDEČ TRAK IN SI GA ZAVEZAL OKROG VRATU. KO MU JE MATI BRANILA, DA NE SME TAK V SOLO, GA JE ODVEZAL IN VTAKNIL V ŽEP. TIK PRED SOLO PA SI GA JE PONOVO PRIVEZAL OKROG VRATU. SEVE SO GA GLEDALI TOVARISI KAKOR BELO VRANO. MIHEC PA JE BIL PONOSEN, ČEŠ, VI NIMATE KAJ TAKEGA. GA VPRASA GOSPODIČNA: »MIHEC, KAJ NAJ POMENI TO?« JE ODVRNIL MIHEC: »TO POMENI TO, KAR IMATE VI!« IN JE POKAZAL S PRSTOM NA RDEČO PENTLJO. ZA NOBENO CENO SI GA NI DAL ODVEZATI. ŠELE KO JE SNELA PENTLJO GOSPODIČNA, JE SPRAVIL TUDI MIHEC TRAK V ŽEP.

DRUGI DAN JE OBRNIL SVOJO POZORNOST NA ŠOLSKI ZVONEC, KI JE BIL POČEN IN JE IMEL TAK GLAS KAKOR KOZA. MIHCU JE BILO ZNANO ŽE PREJ, PRAVIL MU JE SOSEDOV LUKEC, KI JE HODIL V VIŠJI RAZRED, DA JE LUKEC TISTI, KI ZVONI V ŠOLI TER TAKO ODLOČA ZAČETEK IN KONEC POUKA IN ODMORE. TAKRAT JE SMATRAL MIHEC LUKCA ZA GENERALA. — KO PA JE SLIŠAL NA LASTNA UŠESA LUKČEVO ZVONJENJE, JE PRI TEJ PRIČI ZATONILA NJEGOVA SLAVA,

»S TAKO SKATLO ZVONIŠ, DA TE LE SRAM NI!«

»KAJ TO TEBI MAR, ABECEDAR, ZVONIM PA LE JAZ IN NIHČE DRUGI!«

TO JE DALO MIHCU POVOD, DA JE OBRNIL SVOJE MISLI NA DRUGO PLAT. DOMA JE IMEL LEP ZVONEC, ŠOLSKI SE LAHKO SKRIJE PRED NJIM. STRIC MU GA JE DAL, KO GA JE PREJSNJO

ZIMO VZEL NEKOČ NA SANI IN STA SE PELJALA V MLIN. PA JE IMELA KOBILA NA KOMATU ZVONEC IN JE ZVONILA VSO POT. JOJ, JE LEPO PEL TA ZVONEC! MIHEC NI VEDEL DOMA NIČESAR O VOŽNJI, NE O MLINU, NE O STRICU ALI KOBILI, LE ZVONEC MU JE ŠEL PO GLAVI IN GA JE TOLIKO PREHVALIL IN PRECENIL, DA SE JE STRIC NAZADNJE ODLOČIL: »NU, PA NAJ GA IMA!« TAKO JE PRIŠEL ZVONEC V MIHČEVE ROKE. NA TO JE MISLIL MIHEC, KO GA JE »GENERAL« LUKEC TAKO ZAFRKNIL.

JE PRIŠEL DRUGI DAN MIHEC V ŠOLO PRECEJ RESEN IN ZAMIŠLJEN. ZA SRAJCO JE NOSIL ZVONEC. ZAČETEK POUKA JE OZNANIL LUKEC S POCENIM ZVONCEM.

»KAKOR RAGLJA SE DERE!« SE JE PREZIRLJIVO NASMEHNIL MIHEC. NIČ NI VEDEL IN SE BRIGAL, KAJ DELAJO V ŠOLI. ŠE ZA RDEČO PENTLJO MU NI BILO MĀR, ALI JO GOSPODIČNA IMA ALI NE.

NESTRPNO JE SEDEL, POUK TRAJA CELO VEČNOST. NJEGOVE MISLI SO ISKALE PRIMEREN ČAS, KDAJ BI SE NAJ OGLASIL ŠOLSKI ZVONEC DRUGIČ. KO SE MU JE ZDELO, DA JE NAPOČIL TA TRENUTEK, JE PLANIL IZZA KLOPI, KAKOR DA GA JE PIČIL GAD, IN PREDEN SE JE V RAZREDU KDO ZAVEDEL, KAJ IN KAKO, JE ŽE BIL MIHEC SKOZI VRATA IN V VEŽI. PA JE PRIČEL ZVONITI IN ZVONITI, DA JE NA MAH SPRAVIL VSO ŠOLO POKONCI. PRI VSEH VRATIH IN NA STOPNICAH SO STALI UČENCI IN UČITELJSTVO TER ZAČUDENO ZRLI V MALEGA ZVONARJA, KI JE ZVONIL KAKOR ZA STAVO. GOSPOD UPRAVITELJ NI VEDEL, ALI JE TO ZNAK ZA POBUNO ALI ŠTRAJK ALI KA-LI? STOPIL JE K MIHCU, TODA TA SE NI NITI ZMENIL ZANJ. ZVONIL JE NAPREJ, DA JE ŠLO ŽE SKOZI UŠESA. ŠELE KO JE OPAZIL MIHEC PRI VRATIH LUKCA, JE OBSTAL IN VZKLIKNIL:

»VIDIŠ, LUKEC, TAKO SE ZVONI!« — JE UTIHNIL MIHČEV ZVONEC IN Z NJIM JE TUDI NAŠE POVESTI — KONEC.

